

Porselen Biblio

– aylinbengi · 04 Ocak 2013

eskiden ellerimizden porselen bibloları düşürür
yerdeki kırıntılarında aşkı tekrar tekrarlardık
yakalarımızı bastırır
boğazımızdaki düğümün acısını alırdık
gerisini sormayın yazmaya oturduk
şimdi biz hatta aşkla ben
altın yüzük pırıltılarından uzak
sahilin en tenha altın kumsalını seçtik
aramızda bir ayrılık kulesi
aramızda bir martı sesi
dediysem de belki
azıcık mavi
azıcık kırmızı
bizi azman aşklar doğurur önce
elbette bizi dediğim
biliyorsun topal kalp kırık öylece
aşkın tekerrürü asıl incelikte başlar bence

dinle azıcık dinleye ver ne olursun
bir kadın kıl payı aşk dan geçince
geçiyor yüzündeki aynada sultan hali ,ikindiye varmadan önce
kim demiş en güzel sensin diye gence
hayatın başrolündeki güzel
seven kadındır muradına erince

Çirkinim yüzümün isi sinmiş dudaklarım
su gibi damlaya damlaya
sevda ürküntüleri doldurup kaseme
bir yudumluk dudak payı bırakmayan
kendini bilenedir zersenişim
aslında konuşmak da beyhude
iş yazmaksa vesaire,vesaire,vesaire
akşam vakitlerini sabahlarına ekleyen garibanın biri işte

çiçekler kendiliğinden açar mı sandın

belki doğruydun belki sende yanıldın
bir kelebeđin rengine kandın
mavi gökyüzünde maviyi arayıp durdun
toprağını tanıyamadan
bir baktın ki kucağında yatıdaydın
hayıflanma Şimdi oradan
dünyanın meŐgalesini sırtımdan
devirmeden
göçemem yol yakın
gidiŐi var
dönüŐü var mı sandın

duy ve anla nihayet kendini bilen
kavruk ihtiraslara yüz süren sevda bizi
ince ayar çarklarına emanet edip gitti.
aynı dalda dur durak bilmez kuŐtuk savrulduk
ve lades kemikleri dizili buđdayların üzerine
yorgun bir sis sardı tılsım taşıyan adlara taşındık
düğümünden ayrılan harfler bile bulamadı
ayaklarımız yerden kesildi kadının yere basması huzurdu
herŐey olmadan önceye itti ve sanıldı ki
taşınan alın yazı kâküllerin altında cayır cayır
silinemez bir gizdi sadece sanıldı